

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1457/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Б.Д. из П., са боравиштем у С., чији је пуномоћник Д.С., адвокат из О., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова Републике Србије, чији је законски заступник Државни правобранилац из Београда, ради поништаја дисциплинских пресуда, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1281/14 од 22.09.2014. године, на седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1281/14 од 22.09.2014. године.

Образложење

Основни суд у Крушевцу, међупресудом П1 601/2011 од 23.11.2012. године, усвојио је као основан тужбени захтев тужиоца, поништио дисциплинску пресуду Дисциплинског суда СУП-а Призрен од 08.10.1993. године, у предмету: Дисц бр.15/93, на основу које је утврђена дисциплинска одговорност тужиоца за тежу повреду радних обавеза и дужности прописане одредбом члана 50. став 1. тачка 13. Закона о унутрашњим пословима и пресуду Вишег дисциплинског суда Министарства унутрашњих послова Републике Србије, која је донета у предмету ВДС бр.258/93 од 22.12.1993. године, којом је одбијена као неоснована жалба тужиоца.

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж1 1281/14 од 22.09.2014. године, укинуо је међупресуду Основног суда у Крушевцу П1 601/2011 од 23.11.2012. године и одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи пресуда Дисциплинског суда СУП-а Призрен Дисц 15/93 од 08.10.1993. године и пресуда Вишег дисциплинског суда Министарства унутрашњих послова Републике Србије ВДС бр.258/93 од 22.12.1993. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из тачке 12. наведеног члана, на коју се у ревизији указује, с обзиром на то да побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, већ садржи јасне и логичне разлоге у погледу битних чињеница, који нису у противречности са чињеничним стањем. Поред тога, ни наводима ревизије, да је суд учинио бројне релативно битне повреде одредаба парничног поступка, не доводи се у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене у СУП-у П. и обављао послове референта за издавање возачких дозвола до 22.12.1993. године. Тужилац је током друге половине 1992. године, закључно са 22.12.1992. године, у више наврата лицима са подручја Босне и Херцеговине и Хрватске, која су имала фалсификоване возачке дозволе, издавао возачке дозволе на за то прописаним обрасцима, иако је знао да су му предате дозволе фалсификоване. Тужилац је у возачке дозволе које је издавао наведеним лицима, уписивао податке из предатих фалсификованих возачких дозвола (које је одлагао у архиву тужене, у досијеа, уместо доказа о положеном возачком испиту лица). Дисциплински тужилац је против тужиоца подигао оптужницу број 17/93 од 19.03.1993. године, због теже повреде радних обавеза и дужности прописане одредбом члана 50. став 1. тачка 13. Закона о унутрашњим пословима Републике Србије („Сл. гласник РС“, број 44/91 и 79/91). Дисциплински суд у Призрену, пресудом Дисц 15/93 од 08.10.1993. године је утврдио дисциплинску одговорност тужиоца (као и Т.Б.), јер је током новембра и у задњој половини 1992. године, у више наврата злоупотребио службени положај, па је у својству службеног лица вршио продужење, односно пријаву боравка на фалсификованим возачким дозволама једном броју грађана са подручја П. и околине, зашта је примао девизна новчана средства, на који начин је без правног основа у наведеном периоду стицао материјалну корист, чиме је извршио тежу повреду радне обавезе из члана 50. став 1. тачка 13. Закона о унутрашњим пословима Републике Србије, због чега му је дисциплински суд изрекао дисциплинску меру престанка радног односа. Против ове пресуде тужилац је изјавио жалбу. Виши дисциплински суд Министарства унутрашњих послова Републике Србије, пресудом ВДС, број 258/93 од 22.12.1993. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду. Тужиоцу је у спроведеном дисциплинском поступку било дато право на одбрану. Против тужиоца (као и Т.Б.), вођен је кривични поступак

пред Окружним судом у Призрену, који је окончан доношењем пресуде К 35/94 од 16.02.1995. године, којим је тужилац оглашен кривим јер је у другој половини 1992. године у П. у својству службеног лица, референта за издавање возачких дозвола при СУП-у П. примио поклон у страниј валути, да у оквиру свог службеног овлашћења изврши службену радњу коју би иначе морао да изврши, на тај начин што је возачке дозволе издате у другим центрима замењивао или уписивао промену пребивалишта, па је од лица наведених у тој пресуди примао девизна новчана средства, и то све после извршења службене радње, чиме је извршио кривично дело примање мита из члана 254. став 3. у вези става 2. Кривичног закона Републике Србије. Врховни суд Србије у Београду, пресудом Кж 501/95 од 15.11.1995. године, потврдио је наведену пресуду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је одбио тужбени захтев тужиоца, којим је тражио поништај оспорене пресуде Дисциплинског суда СУП-а из Призрена од 08.10.1993. године и пресуде Вишег дисциплинског суда Министарства унутрашњих послова Републике Србије од 22.12.1993. године.

Наиме, како је утврђено да је тужилац извршио тежу повреду радне обавезе и дужности прописане одредбом члана 50. став 1. тачка 13. наведеног Закона о унутрашњим пословима, то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, кад се даљим образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права, већ се тужилац као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 405. став 2. ЗПП.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 398. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**